

Nadišiel deň jarných sviatkov. Všade sú rozostavené pestré stánky, kde sa dá hádzať do plechoviek alebo dostať teplé vafle. Ale to najlepšie je jazda na poníkoch! Terka netrpezlivo čaká v rade, kým konečne dostane čierno-bieleho poníka. Číti sa na ňom veľmi veľká. Šťastne máva ockovi, veď vozíť sa na poníkovi je krásny pocit, ako ju to celú natriasa a hojdá! Jej čas v sedle však veľmi rýchlo beží. Najradšej by sa hneď postavila do radu odznova...

Doma rozpráva celý čas len o tom, aký bol poník s tmavými očkami a makkou srstou zlatý a ako by najradšej takého istého poníka mala doma.

Steny svojej izby polepi obrázkami koní. Ocko a mama sa s ňou musia hrať na koňa a nosiť ju po štyroch po celom byte a potom Terka ako taký poník skáče cez prekážky z podušiek a matracov.

Jasně, že si k narodeninám želá vlastného!

Nakoniec od mamy vymáha sľub, že sa bude môcť začať učiť jazdiť na ozajstnom koni. Terka síce tvrdí, že ona už jazdíť vie a že len potrebuje mať takého doma, no predsa je celá bez seba od radosti, keď pre ňu mama vybaví jazdeckú školu. Teta zo školy im ukazuje jazdeckú halu, pasienky a stajne. Vonia to tam krásne, senom a slamou. Terka vdýchne tú vôňu tak silno, až poníky Bella a Fliáčik prekvapene zdvihli hlavy.

Terka hladká Fliáčika po zamatových nozdrách a zdá sa, že sa mu to páči. Stojí bez pohnutia. Ferdinand hrabe kopytami ostošesť a kobyla Janka erdží - chcú, aby sa maznala aj s nimi. Terke sa vôbec, ale vôbec nechce odtiaľ odísť. Od tety z jazdeckej školy sa dozvie, že na jazdenie bude v prvom rade potrebovať jazdeckú prilbu. Terka sa čuduje - načo prilba? Teta jej ju hneď ukáže - je tiež taká tvrdá ako prilba na bicykel a má chrániť hlavičku pri pádoch.

Konečne to prišlo – prvá hodina jazdy! Terka sa na ňu teší už celé predpoludnie. Na začiatku sa nacvičuje vysadenie na koňa. No aké sklamanie! Koník je z dreva... Terka vloží ľavú nohu do strmeňa a pravou sa odrazí.

Prehodi ju cez chrbát dreveného zvierafa a opatrne si sadá do sedla. Ukázalo sa však, že držať oŕaže nie je až také jednoduché, veď vlastne ani neslúžia na pridžvanie sa – sú iba na vedenie. Terka je pyšná, keď sa konečne pevne a bezpečne posadí v sedle. Ale či sa jej to podarí tak dobre aj na živom tátošovi?

